

[Freddy Madsen]

delige makkere, der kun var ude på at mele de velbjærgedes kage.

Nu har regeringen mulighed for at frigøre sig for deres ubehagelige omklamring. Samtidig tegner der sig her i tinget og især i befolkningen konturerne af nogle andre muligheder. På det skattepolitiske område skulle mulighederne være til stede. Nu må vi så se, om der også er den nødvendige vilje. Vi er rede til – ud fra de betragtninger som jeg her har givet udtryk for, såvel de positive som de negative – at gå videre i drøftelsen med regeringen for at nå frem til et resultat, som fremfor alt skal være i lønarbejdernes interesse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Indkomstskatten fylder 75 år i år. Det er der ingen der har foreslået, at vi skal fejre, der er ingen, der har foreslået, at vi skal fejre, at venstre indførte den for 75 år siden. Men det er altså en gammel dame, vi taler om.

Den socialdemokratiske ordfører mente, at vi havde gennemført en reform for nogle år siden – det var kildeskatten, der blev indført, sagde han – men det var nu kun en ændret opkrævningsform; det var ikke en egentlig reform. Kildeskatten var en lettelse for lønmodtagerne og til besvær for de selvstændige. Men når vi som sagt ikke fejrer indkomstskattens 75 års fødselsdag, skyldes det, at tiden er løbet fra ordningen, og lad mig tage et par eksempler.

Vi hævder, at vort skattesystem skal være progressivt. I den redegørelse, der er udsendt af skatteministeren, vil jeg gerne sammenligne tre eksempler. En mand med en indkomst på 70.000 kr., der bor til leje, en mand med en indkomst på 120.000 kr., der også bor til leje, og så skatteyderen med de 170.000 kr., der har en så stor indkomst, at han naturligvis har anskaffet sig et hus. Hvordan virker progressiviteten for dem?

Lavtlønsindkomsten på de 70.000 kr. betales der 31 pct. i skat af. Indkomsten på de 120.000 kr. betales der efter ministerens udregninger 38 pct. af i skat, og endelig betales der af indkomsten på de 170.000 kr. efter ministerens udregninger 34 pct. i skat. Med andre ord virker vort skattesystem sådan, at det er mellemindkomsterne, der bliver klemte; der er ingen progressivitet.

Det andet, jeg vil omtale, er fradragene. Begrundelsen for at indføre fradrag var i sin tid sund og rigtig. En gældstynget mand f. eks. var i knibe og burde lettes, når der skulle betales skat. Det var rigtigt i sin tid. Men hvordan virker det i dag? Hvordan virker det i en tid, hvor alting bliver dyrere for hvert år, og hvor kronerne bliver mindre værd? Ja men ethvert fornuftigt menneske vil da i dag skaffe sig gæld og købe tingene så hurtigt, som han overhovedet finder på, at han skal have sådan en ting. Han ved, at de kroner, han skal betale tilbage, er nemmere at få fat på og er mindre værd, og renten betyder ikke ret meget for ham, for de andre skatteydere betaler jo det meste: to tredjedele, når han bare tjener mere end 130.000 kr.

Men hvordan virker så det, at vi har indført et sådant system i en inflationstid, på vort erhvervsliv? Den socialdemokratiske politiske ordfører, hr. Erling Olsen, påviste for nylig, at erhvervslivets renteudgifter for oprettelsen af en ny arbejdsplads, der var skønnet til 400.000 kr., var 32 kr. i timen; det vil sige mere end minimallønnen. Hvordan er det så, når vi spørger: hvad sparer det selskab, der opretter den nye arbejdsplads? Hvad får de godtgjort af renteudgifterne? De får godtgjort godt en tredjedel i sparet skat. Med andre ord får privatforbruget godtgjort 2/3, oprettelsen af ny arbejdsplads 1/3 i skat. Det burde være klart for enhver, der sætter sig ind i virkningen af vort skattesystem, at det må revideres, og at vi ikke kan gøre det hurtigt nok.

Men hvordan ser så skatteministerens udspil ud i denne situation? Jeg tror, det bedst kan lignedes ved en lang spiseseddel med tilbud om mangt og meget med den skavank, som alle lange spisesedler har, nemlig at det varer længe at få det, man ønsker, og hvad skal man foretrække? I denne lange spiseseddel mangler i uhyggelig grad køkkenchefens anbefaling. Noget af det, som køkkenchefen ikke tør pege på, men som han i meget høj grad bygger på, er lønmodtagerne: de skal af med en række fradrag, og jeg vil gennemgå, hvad det er, de skal.

Der skal afskaffes fradrag for ca. 21 mia kr. Af disse 21 mia kr. foreslås lønmodtagerne at skulle bære de 5,3 mia kr.; det skal forsvinde for dem. Men hvad er det så, der skal ske? Ja, der skal skam ikke ske det, at det skal gå ud over lønmodtagerne, siger man.